

พระธรรมดาเนียล - บทที่หนึ่งร้อยสี่

การเปิดเผยกฎแห่งคำพยากรณ์:

การทำความเข้าใจการพิพากษาเชิงไต่สวนและการพิพากษาเชิงบริหารในวาระสุดท้าย

Jeff Pippenger

2024-02-29

เรากำลังวางหลักเกณฑ์เชิงพยากรณ์ที่สิ่งแห่งตระกูลยูดาห์ได้ทรงระบุไว้ในการทรงงานของพระองค์ในการเปิดเผยนี้คือพระคัมภีร์หกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ณ "วาระสุดท้าย" ในปี 1989 เมื่อสหภาพโซเวียตถูกกวาดล้างไปด้วยพันธมิตรลับระหว่างโรนัลด์ เรแกนกับพระสันตะปาปาแห่งโรม เราได้แสดงให้เห็นแล้วว่า การประยุกต์ใช้สามชั้นของโรมและการล่มสลายของบาบิโลน เป็นสิ่งที่ระบุถึงหญิงนั้นและสัตว์ร้ายที่นางชืออยู่และครอบครองเหนือมันในวิวรรณ์บทที่สิบเจ็ด

ภาพพจน์ของหญิงนั้นและสัตว์ร้ายในบทที่สิบเจ็ดและสิบแปดชี้ให้เห็นถึงการพิพากษาอย่างต่อเนื่องที่พระเจ้าทรงนำมาสู่บาบิโลนสมัยใหม่ โดยเริ่มต้นตั้งแต่กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้า และดำเนินต่อไปจนมีคาเอลทรงลุกขึ้น และเวลาทดลองของมนุษย์สิ้นสุดลง ช่วงเวลานั้นเป็นส่วนแรกของการพิพากษาเชิงบริหารของพระเจ้าซึ่งสำเร็จลง โดยมีพระเมตตาของพระองค์ผสมอยู่ จากนั้น เมื่อภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายมาถึง จะไม่มีพระเมตตาใดผสมอยู่กับการพิพากษาของพระองค์อีก ทั้งสองชั้นตอนนี้ยังได้มีการอนุมานไว้ในการพิพากษาเชิงสืบสวน ซึ่งเริ่มต้นเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 การพิพากษาเชิงสืบสวนเริ่มต้นด้วยการสืบสวนและพิพากษาคนตายน และเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 การพิพากษาเชิงสืบสวนของคนเป็นก็ได้เริ่มต้นขึ้น

การพิพากษาคนเป็นก็แบ่งออกเป็นสองระยะเช่นกัน โดยระยะแรกเริ่มต้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ด้วยการสอบสวนและพิพากษาบรรดาผู้ที่เป็นผู้สมัครจะอยู่ในท่ามกลางหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น เพราะการพิพากษาเริ่มต้นที่ครัวเรือนของพระเจ้า การพิพากษาเชิงสอบสวนของคนตายนั้นได้กระทำเฉพาะแก่ผู้ที่ชื่อของเขาได้เคยถูกบันทึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ณ เวลาใดเวลาหนึ่งในชีวิตของเขาเท่านั้น จากนั้น ชื่อของคนตายนี้อาจถูกเขียนและลงทะเบียนไว้ก็ถูกนำไปเปรียบเทียบกับหนังสือแห่งบาป หากพวกเขาไม่มีบาปที่มีได้สารภาพ ชื่อของพวกเขาจะถูกลบออกจากหนังสือแห่งชีวิต การพิพากษาเชิงสอบสวนของคนเป็นนั้นมีคุณลักษณะว่าเริ่มต้นที่ครัวเรือนของพระเจ้า ขณะที่ในการพิพากษาเชิงสอบสวนของคนตายนั้นไม่จำเป็นต้องมีการกำหนดคุณลักษณะเช่นนั้น

ในการพิพากษาไต่สวนของผู้มีชีวิต พระวาระของพระเจ้าทรงระบุไว้อย่างชัดเจนว่าการพิพากษาซึ่งเกิดขึ้นในช่วงเวลาแห่งการประทับตราของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้น เริ่มต้นที่เยรูซาเล็ม ซึ่งคือคริสตจักรของพระเจ้า พระคัมภีร์ได้ให้พยานตรงประการที่สองยืนยันข้อเท็จจริงนี้.

เพราะถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะต้องเริ่มต้นที่พระนิเวศของพระเจ้า และถ้าเริ่มต้นที่พวกเราก่อนแล้ว ปลายทางของบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นเช่นไร? 1 เปโตร 4:17

การพิพากษาคนเป็นเริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม คือพระนิเวศของพระเจ้า

และมีเวลาหนึ่งที่เฉพาะเจาะจงซึ่งการพิพากษานั้นเริ่มขึ้น

การพิพากษาคนเป็นเริ่มต้นในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อผู้ถือหลักหมึกของเสมียนผ่านไปท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็ม และประทับเครื่องหมายไว้บนบรรดาชายและหญิงผู้ที่ถอนหายใจและร้องคร่ำครวญเพราะสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายที่กระทำกันอยู่ในคริสตจักรและในแผ่นดินด้วย

ชนชั้นที่ไม่เชื่อฟังชาวประเสริฐนั้นได้รับการระบุไว้ในพระธรรมวิวรณ์บทที่เจ็ด โดยเปรียบเทียบกับหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งที่นั่นยอห์นได้ระบุพวกเขาว่าเป็นมหาชนหมูใหญ่ มหาชนหมูใหญ่นี้เป็นตัวแทนของชนชั้นแห่งจิตวิญญาณที่ยังมีชีวิตซึ่งถูกพิพากษาในช่วงเวลาแห่งการพิพากษาคนเป็นผู้ซึ่งยังมีได้เชื่อฟังกฎหมายของพระเจ้าอย่างครบถ้วน เพราะพวกเขาได้นมัสการในวันอาทิตย์ของสันตะปาปา เมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึง ในไม่ช้านี้เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา บรรดาผู้ที่ได้รับการประทับตราโดยทูตสวรรค์ผู้ถือกลักหมึกของเสมียนในเอเสเคียลบทที่เก้า ซึ่งก็คือการประทับตราในพระธรรมวิวรณ์บทที่เจ็ดด้วยนั้น จะถูกยกขึ้นเป็นธงสัญญาณ แล้วในเวลานั้น บรรดาผู้ที่ขณะนี้ยังไม่เชื่อฟังชาวประเสริฐจะต้องรับผิดชอบต่อวันสะบาโตวันที่เจ็ด

“แต่คริสเตียนในชนรุ่นก่อน ๆ ได้ถือรักษาวันอาทิตย์ โดยเข้าใจว่าในการกระทำนั้นพวกเขากำลังถือรักษาวันสะบาโตตามพระคัมภีร์; และบัดนี้ก็มีคริสเตียนแท้ในทุกคริสตจักร รวมทั้งในศาสนาจักรโรมันคาทอลิกด้วย ซึ่งเชื่อโดยสุจริตใจว่าวันอาทิตย์เป็นวันสะบาโตที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ พระเจ้าทรงรับความจริงใจในเจตนาของพวกเขาและความซื่อตรงของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระองค์ แต่เมื่อการถือรักษาวันอาทิตย์จะถูกบังคับใช้โดยกฎหมาย และโลกจะได้รับความสว่างเกี่ยวกับภาระผูกพันแห่งวันสะบาโตที่แท้จริงแล้ว เมื่อนั้นผู้ใดก็ตามที่ละเมิดพระบัญชาของพระเจ้าเพื่อเชื่อฟังข้อบัญญัติซึ่งไม่มีสิทธิอำนาจสูงไปกว่าสิทธิอำนาจของโรม ผู้นั้นก็จะให้เกียรติแก่สันตะปาปานิยมเหนือพระเจ้า เขากำลังถวายความเคารพต่อโรมและต่ออำนาจที่บังคับใช้สถาบันซึ่งโรมได้บัญญัติไว้ เขากำลังนมัสการสัตว์ร้ายและรูปของมัน เมื่อนมนุษย์ทั้งหลายปฏิเสธสถาบันซึ่งพระเจ้าทรงประกาศว่าเป็นเครื่องหมายแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์ และกลับให้เกียรติแทนที่นั่นแก่สิ่งซึ่งโรมได้เลือกให้เป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจสูงสุดของนาง เขาทั้งหลายก็จะยอมรับเครื่องหมายแห่งความภักดีต่อโรม—‘ตราแห่งสัตว์ร้าย’ และก็มีโซ่จนกว่าประเด็นนี้จะถูกนำเสนอแก่ประชาชนอย่างแจ่มชัดเช่นนี้ และพวกเขาถูกนำมาให้เลือกเลือกระหว่างพระบัญญัติของพระเจ้ากับบัญญัติของมนุษย์” บรรดาผู้ที่ยังคงอยู่ในการละเมิดเท่านั้นจึงจะได้รับ ‘ตราแห่งสัตว์ร้าย’” *The Great Controversy*, 449.

ธงสัญลักษณ์ของบรรดาผู้ที่ได้รับการประทับตราคือผู้ทรงเรียกบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระกิตติคุณให้เข้าสู่ความเชื่อฟัง⁴

และในวันนั้น จะมีรากของเจสซี ผู้ซึ่งจะยืนเป็นธงสัญญาณแก่ชนชาติทั้งหลาย ประชาชาติทั้งปวงจะมุ่งมาหาท่าน และที่ประทับพักของท่านจะทรงพระสิริ และจะบังเกิดขึ้นในวันนั้นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง เพื่อจะรวบรวมคนที่เหลืออยู่แห่งประชากรของพระองค์ซึ่งยังคงเหลืออยู่ จากอัสซีเรีย และจากอียิปต์ และจากบัทโรส และจากคูช และจากเอลาม และจากชินอาร์ และจากฮามัท และจากบรรดาเกาะแห่งทะเล และพระองค์จะทรงตั้งธงสัญญาณสำหรับบรรดาประชาชาติ และจะทรงรวบรวมบรรดาผู้ถูกขับไล่ออกจากอิสราเอล และจะทรงรวบรวมผู้ที่กระจัดกระจายของยูดาห์จากสี่มุมโลก อิสยาห์ 11:10-12.

บรรดาผู้ที่บัดนี้ยังไม่เชื่อฟังชาวประเสริฐยอมถูกพิพากษาขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่การพิพากษาของพวกเขาจำต้องตามมาภายหลังการพิพากษาใต้สวนของผู้มีชีวิตหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน เพราะพวกเขาจะได้รับคำเตือนได้ก็โดยการเห็นชายและหญิงที่มีตราประทับของพระเจ้าในระหว่างวิกฤตแห่งกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึง ในไม่ช้านี้เท่านั้น

“พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือการทรงกระทำให้โลกประจักษ์ในเรื่องบาป เรื่องความชอบธรรม และเรื่องการพิพากษา
โลกจะได้รับการตักเตือนได้ก็โดยการเห็นบรรดาผู้ที่เชื่อความจริงได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยความจริง ดำเนินชีวิตตามหลักการอันสูงส่งและบริสุทธิ์ และแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดในความหมายอันสูงส่งและยกระดับถึงเส้นแบ่งที่แยกออกจากกันระหว่างผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า กับผู้ที่เหยียบย่ำพระบัญญัติเหล่านั้นไว้ได้เท่าของตน
การชำระให้บริสุทธิ์โดยพระวิญญาณเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้ที่มีตราประทับของพระเจ้า กับผู้ที่ถือรักษาวันพักอันปลอมแปลง เมื่อการทดสอบมาถึง
ก็จะปรากฏอย่างชัดแจ้งว่าเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นคืออะไร นั่นคือการถือรักษาวันอาทิตย์ ผู้ใดที่ภายหลังจากได้ยืนยันความจริงแล้ว ยืนยันกรานถือว่าวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ ผู้นั้นย่อมรับลายมือชื่อของมนุษย์แห่งบาป ผู้ซึ่งคิดจะเปลี่ยนแปลงกาลเวลาและธรรมบัญญัติ” Bible Training School, December 1, 1903.

การพิพากษาในชั้นบังคับใช้ ซึ่งเป็นที่ซึ่งงานของเอลียาห์องค์ที่สามสำเร็จลงแล้ว เริ่มต้นขึ้นเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงมีผลบังคับใช้ การพิพากษานี้แบ่งออกเป็นสองช่วงเวลา; ในช่วงแรก การพิพากษาของพระเจ้าผสมด้วยพระเมตตาสำหรับผู้ที่บัดนี้ยังไม่เชื่อฟังชาวประเสริฐ และต่อจากนั้นจึงตามมาด้วยภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายซึ่งถูกเทลงมาโดยปราศจากพระเมตตา

“เวลาแห่งการทดลองจะไม่ดำเนินต่อไปอีกนาน
บัดนี้พระเจ้ากำลังทรงถอนพระหัตถ์ที่ทรงยับยั้งไว้ของพระองค์ออกจากโลก พระองค์ได้ตรัสแก่ชายและหญิงทั้งหลายมาเป็นเวลานานผ่านทางทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ แต่เขาทั้งหลายมิได้เอาใจใส่ต่อคำทรงเรียก บัดนี้พระองค์กำลังตรัสแก่ประชากรของพระองค์และแก่โลก โดยผ่านทางกรพิพากษาลงโทษของพระองค์ เวลาของการพิพากษาเหล่านี้เป็นเวลาแห่งพระเมตตาสำหรับผู้ที่ยังไม่เคยมีโอกาสรู้ว่าความจริงคืออะไร
องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทอดพระเนตรพวกเขาด้วยความอ่อนโยน พระทัยแห่งพระเมตตาของพระองค์ทรงหวั่นไหว และพระหัตถ์ของพระองค์ยังคงเหยียดออกเพื่อช่วยให้รอด คนจำนวนมากจะได้รับการรับเข้าไว้ในคอกแห่งความปลอดภัย ผู้ซึ่งในวันสุดท้ายเหล่านี้จะได้ยืนยันความจริงเป็นครั้งแรก” Review and Herald, November 22, 1906.

ผู้ที่ไม่เชื่อฟังชาวประเสริฐคือ “แกะอื่น” ซึ่งพระเยซูทรงสัญญาว่าจะทรงเรียก และเมื่อพระองค์ทรงเรียก พวกเขาจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์

เรายังมีแกะอื่นอีกซึ่งมีได้อยู่ในคอกนี้; แกะเหล่านั้นเราจำต้องนำมาด้วย, และเขาทั้งหลายจะฟังเสียงของเรา; แล้วจะมีคอกเดียว และผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว ยอห์น 10:16

“สุรเสียง” ที่พวกเขาได้ยินนั้น คือ “สุรเสียง” ที่สองแห่งพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบแปด ซึ่งร้องประกาศด้วยเสียงอันดังในคราวที่กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้านั้นมาถึง เมื่อการพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ในนครนั้นทวีคูณขึ้น เพราะนางได้ทำให้ถ้ายแห่งบาปในช่วงเวลาการทดลองของตนเต็มบริบูรณ์แล้ว

“ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีอำนาจยิ่งใหญ่ และโลกก็สว่างไสวด้วยพระสิริของท่าน และท่านร้องประกาศด้วยเสียงอันดังว่า ‘บาปโลนอันยิ่งใหญ่ในสมจมาแล้ว ลมจมาแล้ว และกลายเป็นที่สิงสถิตของพวกปีศาจ’ (วิวรณ์ 18:1, 2) นี่คือข่าวสารเดียวกันกับที่ทูตสวรรค์องค์ที่สองได้ประกาศไว้ ‘บาปโลนลมจมาแล้ว ‘เพราะนางได้กระทำให้ชนทุกประชาชาติดื่มเหล้าองุ่นแห่งความกริ้วเนื่องด้วยการล่วงประเวณีของนาง’ (วิวรณ์ 14:8) เหล้าองุ่นนั้นคืออะไร?—คือคำสอนเท็จของนาง

นางได้มอบวันสะบาโตเทียมแก่โลกแทนวันสะบาโตแห่งพระบัญญัติข้อที่สี่ และได้กล่าวด้วยความเท็จที่ซาตานบอกเธอมาก่อนเป็นครั้งแรกในสวนเอเดน—คือเรื่องความเป็นอมตะโดยธรรมชาติของจิตวิญญาณ ความผิดพลาดอันเป็นเท็จอีกมากมายที่มีลักษณะเดียวกันนั้น นางได้แพร่กระจายออกไปอย่างกว้างขวาง 'สั่งสอนเป็นหลักคำสอนซึ่งเป็นบัญญัติของมนุษย์' (มัทธิว 15:9)"

"เมื่อพระเยซูทรงเริ่มต้นพันธกิจสาธารณะของพระองค์ พระองค์ทรงชำระพระวิหารให้พ้นจากการลบล้างอันเป็นการหมิ่นประมาทสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น และในบรรดาพระราชกิจช่วงสุดท้ายแห่งพันธกิจของพระองค์ ก็มีการชำระพระวิหารเป็นครั้งที่สองนั้นนั้น ในงานสุดท้ายเพื่อการเตือนโลก ก็มีการประกาศเรียกคริสตจักรทั้งหลายสองประการที่แตกต่างกัน ชาวของทูตสวรรค์องค์ที่สองคือ 'บาบิโลนมหานครนั้นล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว' เพราะนางได้กระทำให้ชนทุกชาติตีมเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธอันเกิดจากการล่วงประเวณีของนาง' (วิวรณ์ 14:8) และในเสียงร้องอันดังของชาวทูตสวรรค์องค์ที่สาม มีเสียงหนึ่งจากสวรรค์กล่าวว่า 'ชนชาติของเราเอ๋ย จงออกมาจากนครนั้น เพื่อว่าเจ้าทั้งหลายจะไม่มีส่วนในบาปของนาง และเพื่อว่าเจ้าจะไม่ต้องรับภัยพิบัติของนาง เพราะว่าบาปของนางกองสูงถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงระลึกถึงความชั่วช้าของนาง' (วิวรณ์ 18:4, 5)." Selected Messages, book 2, 118.

เมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในสหรัฐอเมริกา มีผลบังคับใช้ การพิพากษาเชิงบริหารที่ก้าวหน้าเหนือบาบิโลนสมัยใหม่ก็เริ่มต้นขึ้น และช่วงสุดท้ายของการพิพากษาผู้มีชีวิตก็เริ่มต้นขึ้นด้วย ขณะที่การพิพากษาทั้งสองทับซ้อนกันอยู่ ผู้สื่อข่าวคนที่สามซึ่งเตรียมทางสำหรับพระเจ้าผู้สื่อข่าวแห่งพันธสัญญา เป็นตัวแทนของงานในช่วงเวลาของการพิพากษาผู้มีชีวิตซึ่งเริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 และสิ้นสุดลงเมื่อคนสุดท้ายในบรรดาผู้ที่ปัจจุบันยังไม่เชื่อฟังชาวประเสริฐได้ยินสุรเสียงที่สองในวิวรณ์ บทที่สิบแปด และออกมาจากบาบิโลน งานนั้นชี้ให้เห็นถึงการชำระและการกวาดล้างพระวิหารของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนในช่วงเริ่มต้นของพันธกิจของผู้สื่อข่าวผู้เตรียมทาง และต่อจากนั้นเป็นการกวาดล้างและการชำระพระวิหารของชนเป็นอันมากเหลือล้นในช่วงสิ้นสุดของพันธกิจของผู้สื่อข่าวผู้เตรียมทางสำหรับพระเจ้าผู้สื่อข่าวแห่งพันธสัญญา.

เมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้านี้มาถึง การสำแดงแห่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าซึ่งเกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์จะเกิดขึ้นซ้ำอีกครั้ง

"ไม่มีแม้แต่คนหนึ่งในพวกเราที่จะได้รับตราประทับของพระเจ้า ตราบาโตที่ลักษณะนิสัยของเรายังมีแม้แต่จุดต่างหรือมลทินอยู่ เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องแก้ไขข้อบกพร่องในลักษณะนิสัยของตน ชำระพระวิหารแห่งจิตวิญญาณให้สะอาดจากมลทินทั้งปวง แล้วผนึกปลายฤดูจะตกลงเหนือเรา ดังเช่นที่ฝนต้นฤดูได้ตกลงเหนือเหล่าสาวกในวันเพ็นเทคอสต์...."

"พี่น้องทั้งหลาย ท่านกำลังทำอะไรกันอยู่ในงานอันยิ่งใหญ่แห่งการเตรียมพร้อม? บรรดาผู้ที่กำลังเข้าร่วมกับโลกกำลังรับแบบหล่อของฝ่ายโลกและกำลังเตรียมพร้อมสำหรับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย ส่วนบรรดาผู้ที่ไม่ไว้วางใจตนเอง ผู้ที่กำลังถ่อมตนลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และชำระจิตวิญญาณของตนให้บริสุทธิ์โดยการเชื่อฟังความจริง คนเหล่านี้กำลังรับแบบหล่อจากสวรรค์และกำลังเตรียมพร้อมสำหรับตราประทับของพระเจ้าไว้บนหน้าผากของตน เมื่อพระราชกฤษฎีกาประกาศออกไปและการประทับตราได้กระทำลงแล้ว อุปนิสัยของพวกเขาจะคงอยู่บริสุทธิ์และปราศจากมลทินตลอดชีวิตนิรันดร์" Testimonies, volume 5, 214, 216.

ตรงนี้เองที่อาจสอดคล้องกับสิ่งซึ่งดูประหนึ่งเป็นความไม่สอดคล้องกันในพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ แม้แท้จริงแล้วไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้นก็ตาม ในวันเพ็นเทคอสต์สมัยของเหล่าสาวก ชาวสารที่ได้รับการเสริมฤทธิ์นั้นมิได้ถูกนำไปยังคนต่างชาติ ซึ่งได้แก่บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟังชาวประเสริฐในกฎหมายวันอาทิตย์ที่ใกล้จะมาถึง ชาวสารที่ได้รับการเสริมฤทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นถูกนำไปยังอิสราเอลโบราณ ผู้ซึ่งยังคงอยู่ในช่วงเวลาแห่งการคุมประพฤติครั้งสุดท้ายของตนต่อไปอีกสามปีครึ่ง

เจ็ดสิบสัปดาห์ได้ถูกกำหนดไว้เหนือชนชาติของท่านและเหนือมหานครบริสุทธิของท่าน เพื่อจะให้การล่วงละเมิดสิ้นสุดลง และให้บาปถึงกาลอวสาน และให้มีการลบมลทินบาป และเพื่อนำความชอบธรรมอันเป็นนิത്യเข้ามา และเพื่อผนึกนิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อเจิมองค์ผู้บริสุทธิ์ถึง Daniel 9:24

ชาวสารซึ่งได้รับฤทธิ์เดช ณ วันเพ็นเทคอสต์ จะยังไม่ถูกนำไปถึงบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระกิตติคุณ จนกระทั่งสหเพนถูกเอาหินขว้างจนตายในปี ค.ศ. 34 ซีสเตอร์ไวท์มีกระบุงข้อเท็จจริงนี้อยู่เสมอ

“แล้วทูตสวรรค์กล่าวว่า ‘ท่านจะกระทำให้พันธสัญญามั่นคงกับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ [เจ็ดปี] เป็นเวลาสิบเจ็ดปีภายหลังจากที่พระเจ้าช่วยให้รอดทรงเริ่มพันธกิจของพระองค์ ชาวประเสริฐจะต้องประกาศแก่พวกยิวเป็นพิเศษ; เป็นเวลาสามปีครึ่งโดยพระคริสต์เอง; และภายหลังโดยเหล่าอัครทูต ‘และในท่ามกลางสัปดาห์นั้น ท่านจะกระทำให้การถวายสัตวบูชาและเครื่องบูชาหยุดสิ้นไป’ ดาเนียล 9:27 ในฤดูใบไม้ผลิแห่ง ค.ศ. 31 พระคริสต์ผู้ทรงเป็นเครื่องบูชาที่แท้จริงได้ทรงถูกถวายบนคาลวารี่ แล้วมานในพระวิหารถูกฉีกออกเป็นสองส่วน แสดงให้เห็นว่าความศักดิ์สิทธิ์และความหมายสำคัญของพิธีถวายเครื่องบูชาได้หมดสิ้นไปแล้ว เวลาที่การถวายสัตวบูชาและเครื่องบูชาฝ่ายโลกจะต้องสิ้นสุดลงก็มาถึงแล้ว”

“หนึ่งสัปดาห์นั้น—เจ็ดปี—สิ้นสุดลงใน ค.ศ. 34 แล้วโดยการเอาหินขว้างสหเพน พวกยิวก็ได้ผนึกการปฏิเสธพระกิตติคุณของตนไว้อย่างเด็ดขาดในที่สุด; เหล่าสาวกซึ่งกระจัดกระจายไปเพราะการข่มเหงนั้น ‘ได้เที่ยวไปประกาศพระวจนะทั่วทุกแห่ง’ (กิจการ 8:4); และไม่นานหลังจากนั้น เขาโล ผู้ข่มเหง ก็กลับใจใหม่ และกลายเป็นเปาโล อัครทูตไปยังชนต่างชาติ” ผู้ฟังปรารถนาแห่งปางชน, 233.

ชาวสารซึ่งได้รับการเสริมฤทธิ์อำนาจในวันเพ็นเทคอสต์ ห้าสิบวันภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ สอดคล้องกับกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งในนั้นชาวประเสริฐทรงเรียกแกะฝูงอื่นของพระคริสต์ให้ออกมาจากบาปไถ่ถอน กระนั้นก็ดี หากไซ้จนล่วงไปสามปีครึ่งภายหลังไม้กางเขนไม่ที่พวกยิวจะ “ผนึกการปฏิเสธชาวประเสริฐของตน” และแล้วชาวสารนั้นจึงไปถึงพวกต่างชาติ ผู้ซึ่งในเวลานั้นเป็นผู้ที่มีได้เชื่อฟังชาวประเสริฐ ความขัดแย้งที่ดูประหนึ่งมีอยู่นั้นยิ่งทวีมากขึ้นด้วยการระบุว่าใน ค.ศ. 34 พวกยิวได้ผนึกการปฏิเสธชาวประเสริฐของตน เพราะซีสเตอร์ไวท์กล่าวเป็นอย่างอื่น

“เนื่องจากระบบพิธีกรรมทั้งหมดเป็นสัญลักษณ์แห่งพระคริสต์ จึงไม่มีคุณค่าใดเลยหากปราศจากพระองค์ เมื่อพวกยิวผนึกการปฏิเสธพระคริสต์ของตนด้วยการมอบพระองค์ให้ถึงแก่ความตาย พวกเขาก็ได้ปฏิเสธทุกสิ่งที่ทำให้พระวิหารและการปรนนิบัติในนั้นมีความหมาย ความศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหารได้จากไปแล้ว มันถูกกำหนดไว้เพื่อการทำลาย นับตั้งแต่นั้น เครื่องถวายบูชาและพิธีปรนนิบัติที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านั้นก็ไร้ความหมาย เช่นเดียวกับเครื่องบูชาของคาอิน สิ่งเหล่านั้นไม่ได้แสดงออกถึงความเชื่อในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ในการทำให้พระคริสต์ถึงแก่ความตาย พวกยิวก็เท่ากับได้ทำลายพระวิหารของตนเอง เมื่อพระคริสต์ถูกตรึงกางเขน มานขึ้นในของพระวิหารถูกฉีกออกเป็นสองส่วนตั้งแต่บนลงล่าง

เป็นสัญญาณว่าบัดนี้เครื่องบูชาอันยิ่งใหญ่และเป็นที่สุดได้ถูกถวายแล้ว
และระบบเครื่องถวายบูชาก็สิ้นสุดลงเป็นนิตย์” The Desire of Ages, 165.

พวกยิวได้ผนึกการปฏิเสธชาวประเสริฐของตนไว้ในการเอาหินขว้างสเทเฟนหรือที่กางเขนของพระคริสต์หรือ? ความขัดแย้งที่ดูประหนึ่งนี้สัมพันธ์กับความขัดแย้งที่ดูประหนึ่งในการระบุการสำแดงแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้า ณ วันเพ็ญเทศกาลกับกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า.

เราตั้งใจจะคลี่คลายความขัดแย้งที่ดูประหนึ่งมีอยู่นี้ในบทความถัดไป

แต่ข้าพเจ้าปรารถนาจะเตือนให้เราระลึกว่า

จุดมุ่งหมายของการพิจารณาเฉพาะเรื่องนี้ตั้งอยู่บนข้อเท็จจริงที่ผู้เผยพระวจนะได้ชี้ไว้ว่า

ประชากรเลาดีเซียของพระเจ้าในวาระสุดท้ายไม่เข้าใจเรื่องการพิพากษา

เราได้ใช้เวลาในการทบทวนช่วงเวลาต่าง ๆ และวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ของการพิพากษา

เพื่อให้ชัดเจนว่าทั้งการพิพากษาเพื่อการสอบสวนและการพิพากษาเพื่อการบังคับโทษมาบรรจบกันอย่างไร ณ กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึง

เพื่อจะเห็นการเปิดเผยที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งซึ่งดูประหนึ่งมีอยู่นั้นที่เราเพิ่งยกขึ้นมา

องค์ประกอบเหล่านี้จำเป็นต้องได้รับการทบทวนแล้ว

เราจะศึกษาต่อในบทความถัดไป!

“ชาวโรมันคาทอลิกยอมรับว่าการเปลี่ยนแปลงวันสะบาโตนั้นได้กระทำโดยคริสตจักรของตน และพวกเขาอ้างการเปลี่ยนแปลงนี้เองว่าเป็นหลักฐานแห่งสิทธิอำนาจสูงสุดของคริสตจักร พวกเขาประกาศว่า โดยการถือรักษาวันแรกของสัปดาห์เป็นวันสะบาโตนั้น พวกเขาโปรเตสแตนต์กำลังยอมรับอำนาจของนางในการบัญญัติกฎเกณฑ์ในสิ่งฝ่ายพระเจ้า คริสตจักรโรมันมิได้สละทั้งข้ออ้างของนางเรื่องความปราศจากผิดพลาด และเมื่อโลกกับคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายยอมรับวันสะบาโตปลอมซึ่งนางเป็นผู้ตั้งขึ้น ขณะที่พวกเขาปฏิเสธวันสะบาโตของพระยาห์เวห์ พวกเขา ก็เท่ากับยอมรับข้ออ้างนี้โดยพฤตินัย พวกเขาอาจอ้างสิทธิอำนาจเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงนี้ แต่ความผิดพลาดแห่งเหตุผลของพวกเขา นั้นยอมรับไม่ได้โดยง่าย พวกเขาทอลิกฝ่ายสันตะปาปามีความเชื่อบคมพอที่จะเห็นว่าพวกเขาโปรเตสแตนต์กำลังหลอกลวงตนเอง โดยสมัครใจปิดตาต่อข้อเท็จจริงในกรณีนี้ และเมื่อธรรมเนียมการถือวันอาทิตย์ได้รับความนิยมมากขึ้น เขาก็ชื่นชมยินดี ด้วยมั่นใจว่าสิ่งนี้จะนำโลกโปรเตสแตนต์ทั้งหมดให้มาอยู่ภายใต้ธงแห่งกรุงโรมในที่สุด”

“การเปลี่ยนแปลงวันสะบาโตเป็นเครื่องหมายหรือตราสำแดงแห่งอำนาจของคริสตจักรโรมัน ผู้ที่เมื่อเข้าใจข้อเรียกร้องของพระบัญญัติข้อที่สี่แล้ว เลือกถือรักษาวันสะบาโตเทียมแทนวันสะบาโตแท้ ก็เท่ากับกำลังถ่วงการค้ำบัลแก่อุทธานภาพนั้นซึ่งเป็นผู้เดียวที่ได้บัญญัติให้ถือเช่นนั้น ตราสัตว์ร้ายคือวันสะบาโตของสันตะปาปา ซึ่งโลกได้รับเอาไว้แทนวันที่พระเจ้าทรงกำหนดแต่งตั้ง”

“แต่เวลาที่รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายดังที่กำหนดไว้ในคำพยากรณ์นั้น ยังมาไม่ถึง เวลาของการทดสอบยังมาไม่ถึง ยังมีคริสเตียนแท้ๆ อยู่ในทุกคริสตจักร รวมทั้งในสังกัดโรมันคาทอลิกด้วย ไม่มีผู้ใดถูกพิพากษาลงโทษ จนกว่าเขาจะได้รับความสว่างและได้เห็นพันธกรณีของพระบัญญัติข้อที่สี่ แต่เมื่อมีพระราชกฤษฎีกาออกมามบังคับให้ถือรักษาวันสะบาโตเทียมเท็จ และเมื่อเสียงร้องอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะเตือนมนุษย์ทั้งหลายมิให้กราบไหว้สัตว์ร้ายและรูปของมัน เส้นแบ่งระหว่างเทียมเท็จกับความจริงจะถูกขีดไว้อย่างชัดเจน แล้วบรรดาผู้ที่ยังคงดำเนินอยู่ในการละเมิดจะได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายที่หน้าผากหรือที่มือของตน”

“เรากำลังเข้าใกล้ช่วงเวลานี้ด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว
เมื่อคริสตจักรโปรเตสแตนต์จะรวมตัวกับอำนาจฝ่ายบ้านเมืองเพื่อค้ำจุนศาสนาที่ยมเท็จ
ซึ่งเพราะการต่อต้านศาสนานั้น บรรพบุรุษของพวกเขาจึงต้องทนต่อการข่มเหงอันรุนแรงที่สุด เมื่อนั้น
วันสะบาโตของสันตะปาปาจะถูกบังคับใช้โดยอำนาจร่วมกันของคริสตจักรและรัฐ
จะมีการละทิ้งความเชื่อในระดับชาติ ซึ่งจะสิ้นสุดลงก็แต่ด้วยความพิณาศของชาติ” Bible Training
School, February 2, 1913.